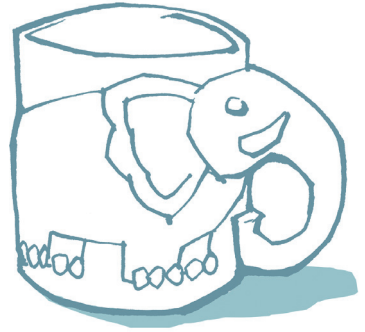

Cuprins

1. Albastru — 7
 2. Formularul — 17
 3. Udă learcă — 27
 4. Orarul — 35
 5. Scrisoarea anonimă — 45
 6. Furtuna — 53
 7. Vizita — 63
 8. Pădurea — 71
 9. Caietul cu grimase — 79
 10. Musonul — 89
 11. Zeamă de aspic — 99
 12. Marța — 109
 13. Cizmele — 119
 14. Poliția — 129
 15. Sosul de roșii — 137
 16. Asistenta socială — 147
 17. Ficusul — 157
 18. Capacul — 167
 19. Bagheta — 177
 20. Fermoarul — 187
 21. Aripi — 197
- Postfață — 205

1. Albastru

– Albastru, albastru! se auzi din camera Pamelei în spatele ușilor, iar geamul lor zăngăni sub lovitura puternică a unui pumn.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? sări ea, speriată.

– Albastru, repetă vocea, iar după o clipă lovitura se auzi în ușa livingului.

După ce își reveni, Pamela își puse din nou capul pe pernă. Avea senzația că tocmai reușise să adoarmă ca lumea. Trezirea de dimineață era pentru ea un fel de lovitură sub centură. Brusc, o străfulgeră un gând, acela că, de fapt, albastrul zilei de azi, adică al zilei de luni, semnifica, totodată, și prima zi la noua școală.

– Nuuu... urlă ea, disperată!

Era ora șase și un sfert. Ziua de azi ar fi preferat să și-o petreacă mai degrabă cuibărită în pat, însă auzind în spatele ei zbieretele fratelui, se gândi că totuși la școală va fi mult mai multă liniște. Oftă ușor și întinse mâna după tricoul albastru, așezat lângă pat, apoi se strecură în baie.

– Pregătesc micul dejun, așa că grăbește-te, strigă mama din bucătărie, iar vocea femeii lăsa să se înțeleagă că și ea ar mai fi dormit, dacă ar fi fost posibil.

Nu au avut parte de o noapte ușoară. Jeremiáš nu reușise încă să se acomodeze cu noua locuință în care abia se mutaseră, doar cu o lună în urmă. S-a trezit imediat după miezul nopții și de-atunci, încontinuu, la interval de douăzeci de minute, a tot tras apa la toaletă. Pamela se

gândeă că face curățenie. Dar de dimineață nu și-a mai găsit elasticelē pentru păr, agrafa cu ornamente și nici brelocul pentru chei, iar mama a constatat lipsa pachețelelor cu batiste de hârtie, a pixurilor, a două markere și a câtorva cărți de vizită pe care le lăsase seara pe masa din bucătărie. Cel mai tare i-a părut rău pentru cărțile de vizită, întrucât conțineau datele de contact ale unor posibili clienți cărora ar fi putut să le transmită de acasă actele contabile.

Când Pamela își vârî capul în bucătărie, Jeremiăș stătea deja la masă și cu multă atenție scotea stafidele din cele patru plăcinte cu brânză dulce pe care apoi le așeza în șiruri pe fața de masă, păstrând între ele spații egale.

– Albastru! spuse el, satisfăcut, când dădu cu privirea de mânăca tricoului său. Albastru! repetă în timp ce mama îi așeza în față cana cu ceai și-i zări mânăca de la helanca de aceeași culoare.

Ceașca lui de ceai. Pe ea era pictat un elefant, iar trompa lui forma toarta câinii. Cu ani în urmă, atunci când mama și-a dat seama că Jeremiăș făcuse o adevărată obsesie pentru această ceașcă, s-a grăbit să-i cumpere un set întreg. Dar cu toată grija avută la folosirea lor, pe parcurs, aproape toate s-au spart. Aceasta era penultima. Oare ce se va întâmpla când se va sparge și ultima? La asta, nici mama și nici Pamela nu îndrăzneau să se gândească.

Jeremiăș a terminat de mestecat toate cele patru plăcinte. A băut și ceaiul și pentru a demonstra că a golit ceașca a așezat-o cu fundul în sus. Picăturile de lichid rămase s-au prelins pe pereții ceștii și, încet, s-au infiltrat în fața de masă sub formă de cerculețe invizibile și umede. Mama a înțeles de mult că era o pierdere inutilă de energie să încerce să-l dezobișnuiască pe băiatul ei de acest ritual. Important era să se ocupe de nevoile lui și, pe cât posibil, să-și păstreze cât mai mult forțele.

Jeremiăș se ridică, apoi se postă în ușă, ținând în mână un capac mare din zinc de la o oală care, în timpuri de mult apuse, servise la fiertul rufelor.

Nu era nevoie să se mai uite la ceas. Cu toții știau că este șapte și zece minute, fix.

– Atunci, să mergem, zise mama, întinzând mâna după geantă.

– Vom ajunge acolo mult prea devreme, protestă Pamela, deși îi era clar că această remarcă era inutilă.

Ar fi fost de neconceput să plece de-acasă fie și cu cinci minute mai târziu. Sau mai devreme. Ceasul interior din capul lui Jeremiáš era imposibil de păcălit. Odată ce a început să meargă la școală la șapte și zece, așa va rămâne pentru totdeauna, indiferent unde s-ar afla școala și cât de departe ar fi situată de locuința lor.

La lift s-au întâlnit cu o vecină, spre ghinionul lor.

– Așadar, v-ați instalat, copii? îi întâmpină ea veselă. Dar unde mergi cu capacul ăsta?

Pamela și mama tocmai se pregăteau să-i răspundă, însă Jeremiáš a fost mai rapid:

– Nu e albastră! răcni el și își înfipse arătătorul în abdomenul vecinei.

Doamna Souhradřáková scoase un țipăt de spaimă.

În clipa aceea coborî liftul, iar Jeremiáš o dădu la o parte și, cu capacul pe care îl ținea asemenea scutului lui Ahile, o zbughi în cabina liftului.

– Nu e albastră. Nu te luăm cu noi în lift, spuse el, peste umăr.

– Ei... ești un mucos... prost-crescut! îl amenință ea cu pumnul.

– Vă rugăm să ne scuzați, iertați-ne! Nu vă supărați. El nu a vrut să facă asta, continua mama să se scuze.

Pamela dădea din umeri, stingherită. La urma urmei, ce s-a întâmplat atât de grav? Era doar un incident în plus în lungul șir de încercări ce aveau să urmeze.

Pamela era convinsă că va ajunge prima la școală din moment ce plecase așa devreme, dar în clasă deja era un băiat care ședea cu ochii fixați pe tabletă.

– Bună, zâmbi ea stingheră, apropiindu-se de el. Aici este clasa a opta A? Da? Eu sunt nou-venită. Mă cheamă Pamela, i se adresă ea, întinzându-i mâna.

Băiatul o măsură cu o privire fugară, pornind de la umărul drept spre genunchi, până acolo unde se termina rochia, ignorându-i mâna.

– Nou-venită? Adică ce vrei să spui? Asta înseamnă că anul trecut nu ai frecventat această școală?

– Ăsta-i adevărul, nu am frecventat această școală. Ai cumva sentimentul că mă cunoști? îi răspunse ea râzând și își netezi agale părul cu mâna neluată în seamă, întrucât o altă modalitate de a masca mojiția băiatului nu-i venise în minte.

– Sentimentul? Asta-i bună! sări el și o tuli din clasă.

– Grozav început! oftă Pamela și ieși pe coridor.

Se gândi că poate va fi mai bine după ce directoarea sau măcar diriginta o va prezenta noilor colegi. Era evident că pe băiatul acela îl deranjase, așa încât va avea grijă să nu repete greșeala și cu alții.

Școală nouă. Colegi noi. Mi-a fost puțin teamă pentru că totuși clasa a opta este clasa a opta, dar prima zi a decurs bine. Cu excepția întâmplării cu băiatul de azi-dimineață. Este a patra oară când schimb școala, așa încât deja știu ce mă așteaptă. Zgâială de la distanță. Șușoteala fetelor pe

bisericuțe. Tentative obraznice din partea băieților. Interogatoriul profesorilor referitor la vechea școală, la situația școlară. Școala primară. Două confruntări cu moșicia într-o săptămână. La început, totul e aparent, dar apoi devine realitate. Trebuie. Vreau. Nu aș fi capabilă să rămân singură în mijlocul oamenilor. Simt nevoia să știu că le aparțin, că mă integrez undeva. Școala asta nu arată rău. Tare, tare mult îmi doresc să rămân aici până la sfârșitul clasei a noua. Numai că lucrul acesta nu depinde de mine, ci de Jeremiáš. Dacă frățiorul va fi dat din nou pe ușă afară, vom merge să căutăm altă școală, așa cum am făcut de fiecare dată.

– Cum a fost? o întrebă Pamela pe mama ei cu menajamente când se întoarse acasă după-amiază. S-a liniștit?

– Să zicem, dădu mama din cap aprobator. Nu a acceptat să-l însoțesc până în clasă. Dar a trebuit să-i explic învățătoarei ca să înțeleagă că până nu va renunța la acel capac din zinc de bunăvoie, nimeni nu va reuși să-l facă să renunțe la el.

– Asta înseamnă că nu o să-l accepte, răbufni Pamela, aducându-și aminte cum, în urmă cu șase luni, și doctorul de la clinica dentară făcuse aceeași încercare și nu reușise.

Că veni vorba despre asta, nu a fost prea amuzant. Acel dentist a crezut că va reuși să-l convingă cu forța pe Jeremiáš, dar s-a ales cu o lovitură de capac drept în cap, așa că a trebuit să plecăm acasă. La vizita următoare, asistenta a avut ideea să-l așeze pe Jeremiáš pe capacul respectiv, fixat pe fotoliu, și totul a mers, exact ca acasă când exersam cu Remí, indicându-i desenele. Să se așeze în fotoliu. Să deschidă gura. Să permită să i se trateze dintele. Să clătească gura. Să nu înghită apa, doar să o scuipe în lavoarul care se afla în partea stângă a fotoliului. Să deschidă din nou gura... Oare de ce în cazul lui Jeremiáš chiar și cele mai simple lucruri devin atât de complicate?

– Să știi că nu-mi place de asistenta lui Remí, o întrerupse mama pe Pamela din visare. Nu sunt convinsă că va reuși să se impună. Îmi lasă senzația că este cam speriată. Dar să sperăm că nu va da greș.

– Nu va da greș, ai să vezi, spuse Pamela, mângâindu-și mama pe păr.

Observă că la rădăcini începeau să-i strălucească fire albe de păr. „E totuși prea tânără pentru asta“, se gândi ea.

– Sâmbătă îți voi vopsi părul, de acord?

– Bine, zâmbi mama cu recunoștință. Dacă vom avea timp. Te iubesc, îi mărturisi aceasta, așezând-o pe genunchi.

– Și eu pe tine, mami. Și pe Jeremiáš.

– Știu.

– Se joacă cu fermoarele?

– Da. Măcar avem și noi câteva clipe de liniște. Profită de asta și du-te să-ți faci lecțiile.

– Mami, este prima zi de școală, deocamdată nu avem niciun fel de lecții de făcut.

– Bine, răsuflă mama. Sunt atât de obosită, că nu m-am gândit la asta.

– Păi, cu mutatul ăsta, și mai ales că nici Remík nu a fost plecat anul acesta în tabără. Nu ai avut când să te mai odihnești.

– Nici azi nu mai apuc, oftă mama cu privirea îndreptată către ușa care tocmai se deschidea.

– Ți-e foame, anunță Jeremiáš.

– Ți-e foame? Bine. Prin urmare, ce trebuie să faci? îl întreabă mama, îndreptându-l spre panoul cu imagini. Spune! i se adresează ea, indicând cu degetul prima pictogramă.

– Spală-te pe mâini! spuse Jeremiáš și alergă spre baie.

După o clipă se întoarse.

– Pâinea este în dulap.

– Ai luat pâine feliată? o întreabă mama pe Pamela. Aceasta încuviință din cap în tăcere și întinse mâna spre raft după feliatorul care tăia pâinea în felii rotunde.

– Rotunde! își agită Jeremiáš mâinile și, în timp ce Pamela decupa din felii forma dorită, alergă la panoul cu desene să se asigure că procedează corect.

– Frigider. Salam! se agită din nou, dând din mâini.

Apoi din ambalajul de hârtie, unsuros, începu să scoată felii rotunde de salam pe care le așeza stângaci pe patru rondele de pâine unse de Pamela cu unt.

– Farfurie, continuă el, urmărind imaginile de pe panou.
– Farfurie, desigur! îl aprobă mama, întinzându-i farfuria pe care putea să aranjeze feliile de pâine cu salam. Poți mânca.
– Poți mânca! repetă Jeremiáš, care se apropie de masă și începu să mestece cu nesaț bucățile de pâine.

Apoi, cu capacul în mână, se postă în fața ușii.

– Astăzi nu mergem la plimbare, spuse mama pe un ton calm. Ai fost la școală.

– Mergem! repetă Jeremiáš.

– Mergem mâine!

– Mergem!

– Mâine, dragule, de acord?

Jeremiáš păși spre panou și indică cu degetele imaginile care ilustrau diferitele momente din programul zilei. După gustarea de după-amiază urma simbolul pașilor în mișcare.

– Mergem! repetă el insistent ținând degetul pe imagine.

– Vai! am uitat să înlocuiesc ilustrația. Doar ieri am revizuit programul și am introdus desenul cu începerea școlii. E vina mea că am uitat să scot de pe panou imaginea cu plimbarea.

– Ies eu cu el, mami, se oferi Pamela. Ce zici, Remík, mergem?

– Mergem!

Se postă, din nou, în fața ușii.

Au coborât din lift, au trecut pe lângă cutiile poștale și prin ușa de sticlă, apoi au ieșit în fața blocului. Jeremiáš, cu capacul în mână, se îndreptă hotărât către tomberoanele cu gunoi. Resemnată, Pamela își roti privirea și oftă. Dacă o deranja ceva când ieșea la plimbare cu fratele ei, atunci acestea erau mirosurile. Spre deosebire de ea, Jeremiáš adora mirosurile urâte. De gunoaie nu se atingea, dar își băga nasul cu mult entuziasm în fiecare tomberon, în mod special în cel cu resturi menajere amestecate. Hârtiile și plasticele îl lăsau rece. Ceva mai mult îl atrăgea containerul pentru sticlă, din care foarte des răzbăteau mirosuri înțepătoare cu iz de castraveți murați, ketchup, vin răsuflat și cine știe câte altele.

– Să mergem mai departe! îl trase Pamela de mână pe fratele ei.

Duhoarea ghenelor nu era singurul lucru care o deranja. Nu trebuia să-și ridice ochii spre ferestrele blocurilor fiindcă știa că din spatele perdelelor vecinii se amuzau ca la un spectacol. Din fericire, Jeremiăș se săturase de mirosurile urâte și a acceptat să meargă mai departe. Se îndreptă către un șir de mașini parcate la care admira cu consecvență volanul și capacele de la roți.

– Rotund! o informă el pe Pamela liniștit.

Ea îl aprobă, dând din cap, dar era cu ochii-n patru. Știa că se aflau într-o zonă de mare risc. Dacă mașinile ar fi fost parcate în altă ordine decât cea pe care o memorase Jeremiăș la prima lor plimbare, imediat după ce s-au mutat, ar fi avut un sentiment de profundă dezamăgire. Din fericire era un loc de parcare rezidențial, și marea majoritate a șoferilor aveau locuri fixe pentru mașinile lor. Chiar dacă lipsea vreo mașină, Jeremiăș rămânea liniștit. Dar dacă se întâmpla ca una să fie parcată în altă parte decât de obicei, sau dacă pe locul uneia era parcată alta, era de rău. Se pare că tocmai o astfel de întâmplare avusese loc. Jeremiăș se opri în dreptul unei Octavia argintii și, enervat, începu să se legene de pe o parte pe alta.

– Mazda albă CX-3! Mazda albă CX-3! țipa el și părea de-a dreptul distrus din cauza asta.

Pamela gândi că nici dacă altcineva i-ar fi furat propria mașină nu ar fi reacționat atât de dramatic ca în situația în care se întâmpla ca un autoturism străin să fie parcat într-un loc ce nu îi aparținea, în acest caz fiind vorba despre o Mazda albă CX-3.

Pamela era atentă ca această reacție de furie să nu degenereze într-o criză și băgă repede mâna în buzunar după bomboane.

– Trebuie să mergem mai departe Remík, i se adresă ea pe un ton ferm și flutură, prin fața ochilor fratelui său, o bomboană.

– Mazda albă CX-3! obiectă Jeremiăș, și observând bomboana își aținti privirea pe ea.

– După ce plecăm o s-o primești.

– Primești bomboană, încuviință el, o băgă în gură și se lăsă dus mai departe.

Celelalte mașini păstrau, din fericire, ordinea de parcare stabilită, așa că Jeremiáš își continuă drumul plescăind mulțumit. Foarte hotărât, o coti spre un rând de chioșcuri și își croi drum printre pereții acestora care dădeau spre un zid din beton, unde mirosea îngrozitor a urină. De fiecare dată, Pamela trecea cu vederea această fază din timpul plimbărilor și aștepta cu multă răbdare până când Jeremiáš ieșea din tunelul sumbru la lumină, pe partea cealaltă.

Apoi nu mai avea altceva de făcut decât să verifice câteva guri de canal, deoarece chepengurile rotunde, turnate din fontă, îl atrăgeau în mod special, spre deosebire de grătarele dreptunghiulare pe care le ignora cu desăvârșire, cu toate că din ele răzbăteau infinit mai multe mirosuri urâte.

La locul de joacă al câinilor de obicei nu zăboveau prea mult, fiindcă acolo deseori se nimerea să se împerecheze niște câini. Jeremiáš avea o afinitate aparte pentru câini. Uneori părea că îi plac, și din când în când alerga cu pași mărunți după ei, urmărindu-i în toate direcțiile. Alteori se vedea că se teme. Dacă un câine se apropia foarte mult de el, Jeremiáš o prindea de mână pe mama lui sau pe Pamela și închidea ochii.

– Acum plecăm acasă, nu-i așa? îi propuse Pamela, observând doi labradori care se jucau pe partea cealaltă a terenului.

– Acasă! încuviință Jeremiáš și, cu capacul în mână, impuse un ritm de mers căruia Pamela abia-abia de-i făcea față. Un cocker spaniel care apără în fugă îl făcu să se oprească. Câinele era prietenos, dădea din coadă, iar apoi începu să latre. Cuprins de panică, Jeremiáš își prinse sora de mână și strânse ochii atât de tare încât i se încreți toată fața. Totul părea amuzant, dar în același timp înfricoșător.

– Nu-ți fie frică, Remí, nu-ți fie frică. E un câine cuminte. Privește, acum pleacă.

– Nu privește! zise Jeremiáš, forțându-se să-și ascundă capul. După care, cu ochii închiși, se lăsă dus de mână până acasă.